

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Cognoms

Crec que els cognoms parlen de com podem ser les persones. Més enllà de les anàlisis psicològiques, cartes astrals, línies de la mà, la grafologia. Qüestió de fe. Com gairebé tot en aquesta vodevilesca vida. **Coixet**, cineasta a peu ídem; **Guardiola**, entrenador trenca-vidrioles; **Bonet**, mallorquina cantant del mar; **Rufián**, polític tal qual. Parlant de polítics, ¿què tal l'**Aragonès**? Home, d'aragonès res, si de cas mañós. ¿Què dir de l'**Illa**? Vols que et digui!, d'estar envoltat d'aigua pels quatre costats no, si de cas península umbilicalada al PSOE. Des que va ser ministre de Sanitat, el pacient Salvador se senya, millor dit, es vacuna en salut: mitja dosi de catalanisme **Reventós**, l'altra meitat republicanisme **Tarradellas**, còctel profilàctic que, de moment, no altera el mig somriure gicocondesc, tristot, ni tampoc el seu serrell a lo **Tasso**, l'actor espanyol que es passava totes les pel·lis de la **Marisol** bufant-se'l. L'altra tarda Illa va estar divertit, *'Aprendré grec, o llatí o arameu per dir-li al president Aragonès que vull aprovar els pressupostos amb vostès'*. Salvador, dir-te poliglota podria sonar a insult. Posat a aprendre't una llengua morta o gairebé, i/o que pugui entendre el nostrat president, ¿què tal el badawi, el patuès o (i perdoneu-me, gojats!) l'aranès? Posat, però, a ser més intrèpid, més trempat que un gínjol, ¿què tal, Salvador, si t'aprens aquesta mateixa nit el xino-mandarí del president **Xi Jinping**? ¡Jiánkáng!